

El processisme contra l'exèrcit català

written by Fèlix Rabassa i Martí | 1 de gener de 2020

És evident que un nombre ingent d'independentistes catalans sostenen el seu independentisme en una sèrie de creences d'una innocència entranyable. Tots coneixem una pila d'independentistes que, durant aquest "procés" més llarg que un dia sense pa, ens han etzibat les típiques frases processistes totalment mancades del més mínim sentit del realisme: "El món ens mira", "Nosaltres som més demòcrates", "Europa no ho permetrà", "No en som prou", "Cal eixamplar la base"...

Que això sigui així no és difícil d'entendre i fins a cert punt és comprensible. Som un poble colonitzat fa més de 300 anys, la nostra memòria col·lectiva ha perdut el record de l'estat català independent que durant segles dotà de llibertat i seguretat la nostra nació, hem estat domesticats, amansits per Castella, que ha insuflat en els cors de la majoria de catalans un esperit gregari i covard a còpia de bastonades. És per això que molts independentistes no són conscients que ser independentista vol dir maldar per la consecució d'un estat independent amb tots els ets i uts. Molts independentistes de bona fe no són conscients que separar-nos d'Espanya vol dir crear un estat català independent que no només sigui millor i més demòcrata que l'Estat Espanyol sinó que assumeixi totes les responsabilitats que són inherents a la condició d'estat independent.

Una d'aquestes responsabilitats que l'estat català independent hauria d'assumir és la de la creació d'unes forces de defensa que garantissin la seguretat del país i contribuïssin, en la mesura de les seves possibilitats i de les dimensions de Catalunya, a la seguretat en el continent europeu i en l'àmbit internacional: és a dir, la creació d'un exèrcit català.

Ja ens podem començar a oblidar que la comunitat internacional reconegui una hipotètica Catalunya independent si aquest nou estat renuncia a la responsabilitat de posar en funcionament un exèrcit que participi en les polítiques de defensa europees (dins o fora de l'OTAN, això sí que és opcional).

Malauradament, dins l'independentisme tenim enquistat un pacifisme mal entès, segons el qual "som gent de pau" (una altra frase fruit de l'independentisme màgic processista) i per això Catalunya no ha de tenir exèrcit.

No és estrany que els catalans tinguem al·lèrgia als exèrcits quan els únics exèrcits que hem conegut directament els darrers 300 anys, l'espanyol i el francès, ens han maltractat, ens han reprimat i fins i tot ens han aniquilat físicament. Però d'aquí a rebutjar la institució militar n'hi ha un bon tros. L'estat català independent ha de crear unes forces de defensa –un exèrcit, tal com hem dit abans– en proporció a la seva dimensió i a la seva població, democràtiques, respectuoses dels drets humans i que no siguin un pou sense fons pel que fa a les despeses.

Però l'independentisme màgic i "progre", imbuït d'aquest pacifisme mal entès que hem esmentat abans, ens segueix insistint en aquesta fal·làcia de la Catalunya independent sense exèrcit, fins al punt que et planteja, fins i tot, si aquells que són tan bel·ligerants amb la possible existència d'un exèrcit català són realment independentistes. Perquè allò que és clar és que una Catalunya independent sense exèrcit no és possible, senzillament perquè cap estat d'Europa i del món no voldrà reconèixer la independència d'un territori que abdica de les seves responsabilitats pel que fa a la defensa pròpia i de l'espai comú.

I és que fins i tot, aquest independentisme "pacifista" obvia els grans referents de l'independentisme històric.

L'octubre de 1928 l'Assemblea Constituent del Separatisme

Català, encapçalada per Francesc Macià, va aprovar una constitució provisional per a una futura República Catalana que preveia la creació d'un exèrcit i d'una marina de guerra catalanes. El títol XVII d'aquesta constitució, anomenat "De les forces armades", constava d'un article 119 que deia el següent:

"Per a atendre les necessitats interiors de la defensa del territori i de l'ordre públic, la República tindrà un Exèrcit del nombre de places que es fixarà anualment pel Poder Legislatiu d'acord amb l'Executiu".

El títol XVIII, "De la marina militar", en l'article 126 deia:

"Per a defensa i vigilància de les seves costes, la República tindrà un cos de Marina Militar, amb caps i oficials de preparació tècnica i amb allistats voluntaris."

Gairebé una dècada després, i en el marc de la guerra de 1936-1939, la Generalitat de Catalunya (a través de la Conselleria de Defensa), que havia començat a tenir certes atribucions d'estat en un moment en què la República Espanyola mostrava greus símptomes de feblesa, creà per decret, el 6 de desembre de 1936, un exèrcit per a Catalunya, amb l'objectiu de defensar el país de l'agressió feixista espanyola. L'Exèrcit Popular de Catalunya, tanmateix, no va tenir continuïtat i no va passar de ser un embrió, perquè el govern de la República Espanyola va recuperar el control polític absolut del govern de la Generalitat arran dels fets de maig de 1937.

I ara anem al passat més immediat. L'independentisme processista, que governa fa anys la Generalitat de Catalunya, impulsà un *Llibre Blanc de la Transició Nacional de Catalunya* en el qual, en el seu punt 4.4.1, parla de la possibilitat de crear unes forces de defensa o exèrcit per a la Catalunya independent. D'entrada, el simple fet que aquest text afirmi que la creació d'un exèrcit per al futur estat català és tan sols una possibilitat ja denota la feblesa de l'independentisme processista que, per no haver d'afrontar amb

valentia els reptes i responsabilitats que suposa la creació d'un estat nacional per a Catalunya, posa en qüestió la necessitat de disposar d'unes forces armades pròpies i en deixa per a més endavant el debat.

Una lectura pausada d'aquest punt 4.4.1 ens mostra un text volgutament ambigu, ple de palla, un clar exemple d'allò que en diuen "parlar molt per no dir res". En aquest text no hi ha cap aposta decidida per cap model de seguretat per a Catalunya, de manera que sembla que s'hagi redactat per tenir content a tothom i a la vegada a ningú. Un exemple més de processisme estèril, d'independentisme amb els peus de fang. Amb textos com aquest, com voleu que ens prenguin seriosament els altres estats del món?

Per sort, els ciutadans de Catalunya es van traient de sobre, ni que sigui a poc a poc, aquests complexos i sembla que cada cop són més partidaris del fet que la Catalunya independent tingui exèrcit. Segons una enquesta encomanada per la [Societat d'Estudis Militars a l'empresa GESOP](#) i publicada fa tot just un mes, mentre que el 2018 només un 40,7% dels catalans volien que la Catalunya independent disposés d'un exèrcit, aquest 2019 aquest percentatge ha passat al 49,6%.

Som testimonis, doncs, com d'una banda un pacifisme mal entès i de l'altra la por d'afrontar certs debats que poden ser considerats incòmodes, posen bastons a les rodes al fet que l'independentisme majoritari assumeixi sense embuts la necessitat de bastir un estat independent com Déu mana, un estat amb forces de defensa, amb un exèrcit català que sigui la garantia de la democràcia a Catalunya i de la seguretat dels seus ciutadans enfront d'amenaques externes.